

opinió JOSEP PLANAS

Ecologistes de saló

Milers de ciutadans es van mobilitzar a Girona, els anys 80, a l'entorn de la Coordinadora N-II per l'Autopista. Avui són titllats d'ecologistes de saló i de ser contraris a qualsevol variant. L'oposició a la variant de Sant Daniel es va caracteritzar per les seves alternatives tècniques, jurídiques i econòmiques. És irrefutable que avui s'adopten les solucions plantejades aleshores pels ecologistes de saló (economistes, urbanistes, enginyers, ciutadans tots).

El 1988, l'alcalde Nadal qualificava l'opció per l'autopista d'«insensata i impossible» i el ministre Coscolluela, de «problema financer complicadís-

“ No sabem què seria d'aquesta terra si no existissin els ecologistes de saló per sacsejar la consciència dels nostres representants

sim». Vuit anys després, el mateix Nadal buscava compromisos governamentals i d'Acesa per fer una variant per l'oest. Avui, com a conseller de PTO, impulsa l'opció de l'autopista, ampliada a quatre carrils. En fa 9 que el tram entre Girona Nord i Sud és gratuït, gràcies a les fórmules financeres de compensació que presentaven els ecologistes de saló.

El 1979 el primer ple democràtic de Girona va demanar la suspensió del tren de residus nuclears de Vandellòs, a causa de la pressió, d'anys anteriors, dels ecologistes de saló. Aquests ecologistes de saló van oposar-se tant a l'abocador dels Àngels com a la incineradora de Campdorà, que presentaven també com a única alternativa possible. Avui l'Ajuntament –liderat pel mateix partit– promou la recollida selectiva en origen i crema, a Campdorà, únicament les deixalles no recuperables.

Si gaudim del Croscat i d'un bon conjunt de volcans deu ser perquè un grup d'ecologistes de saló se'n varen ocupar els anys 70. Podem imaginar com serien els aiguamolls de l'Empordà si quatre eixelebrats no s'haguessin mobilitzat?

Els ecologistes de saló denigraven l'energia nuclear i se'ls denigrava a ells com a visionaris, antiprogressistes i cavernaris. La moratòria assumida *de facto* pel govern espanyol demostra que l'ús de les energies alternatives i l'ús racional de les fòssils fan innecessàries les centrals nuclears. Si canvien les tornes, els ecologistes de saló hauran de tornar a sortir al carrer per combatre la indefensió en què ens deixa l'estament polític.

Es constata que els nostres polítics sempre han anat una vintena d'anys al darrere dels ecologistes de saló. Falta de visió estratègica o de voluntat política? No sabem què seria d'aquesta terra si no existissin els ecologistes de saló per sacsejar la consciència dels nostres representants.

opinió | JOSEP PIFERRER PUIG. Director d'escola. President de la sectorial d'Educació d'Esquerra de Girona

El debat sobre el calendari escolar

Cal un debat serè i no oblidar que qualsevol proposta ha de ser per beneficiar els alumnes

El conseller Maragall, tal com van fer les seves antecessores Gil i Cid, ha posat sobre la taula el calendari escolar. Diu que és el resultat d'un minuciós estudi d'una comissió d'experts però no deixa de ser un calc del que s'havia fet anteriorment. Alguns, equivocadament, pensen que és la solució de tots els mals. Tothom hi posa cullerada.

Però tantes opinions, i tan disperses, ens fan perdre el sentit comú. Cal que toquem de peus a terra per fer un debat serè. Primer de tot no hem d'oblidar que qualsevol proposta sobre els canvis de calendari a les escoles s'ha de realitzar per beneficiar els alumnes. Ho dic perquè, del garbuix d'arguments vessats aquests dies, pocs posen els escolars al lloc que els correspon. I, si ells han de ser l'epicentre des d'on han de gravitar els canvis, caldrà posar-nos d'acord en quina ha de ser la seva càrrega lectiva. ¿Algú amb dos dits de seny pot defensar un augment d'hores per sobre dels 178 dies al curs, sis hores a la setmana que es realitza actualment? Si algú pensa que s'ha d'incrementar, que ho digui obertament i que ho defensi. La resta, que creiem que amb les hores escolars actuals ja n'hi ha prou, podem continuar el debat. El primer escull que cal resol-

dre és qui s'ha de responsabilitzar dels alumnes els dies que no hi ha classe. Sembla evident que són les famílies, que treballen més de les 178 jornades escolars, qui ha de cercar les solucions. I això no vol dir que les administracions se n'hagin de desentendre. No es pot reclamar un cop i un altre que l'escola solucioni la controvertida conciliació de la vida familiar. O si no caurem en la trampa de substituir l'escolarització per jornades laborals de vuit hores diàries, onze mesos l'any.

La inactivitat escolar

I, un cop resolt aquest tema, podem passar a la veritable qüestió que ens ocupa: és perjudicial per als alumnes les onze setmanes d'inactivitat escolar? Aquí no val el «sempre s'ha fet així» perquè la contesta podria ser molt contundent: «I així ens va!»

Molts criteris pedagògics afirmen que, si bé és positiu fer períodes de repòs per refermar els processos instructius, cal que aquests no siguin excessivament llargs per tal que l'alumne no oblidí els instruments que intervenen en els aprenentatges. L'exemple més clar el trobem en la mecànica de la lectura que opera en la majoria dels processos educatius: tants dies sense llegir a escola i els minso hàbits lectors de la majoria de les famílies, fa que als escolars catalans, quan comencen les classes al mes de setembre, els costi agafar aquesta mecànica i s'endarrerixi l'adquisició de nous ensenya-

ments. A part de les proves documentades que validen aquesta afirmació, segur que trobaríem altres indicadors que, sense el rigor científic corresponent, ens hi reafirmarien: quin percentatge de gent del país, grans i petits, trobeu a la platja llegint un llibre?

I aquest podria ser un argument raonable per escurçar les vacances estivals. Segur que n'hi ha d'altres. Si tots aquests raonaments fossin prou convincents, caldria que els tres estaments que intervenen en el procés escolar (govern, professorat i famílies) es plantegessin el tema seriosament i estiguessin disposats als canvis necessaris. Llavors els mestres haurem de modificar la nostra distribució de dies laborables, amb nens i sense, i les jornades festives. Els pares hauran de buscar solucions per als períodes sense classe que es traslladaran dintre el calendari anual. I caldrà que el Departament tingui tota la maquinària a punt pel començament de curs i vetllí perquè les aules gaudeixin d'unes condicions òptimes de temperatura per fer-hi classe.

Si tots nosaltres som capaços de fer aquest debat educadament, segurament ajudarem els mitjans de comunicació a no caure en el parany de la crítica fàcil i a ser més curiosos en el moment de plantejar la qüestió. Potser així evitaríem la simplificació, com la pregunta que RAC1 va fer als oients: «Està d'acord que els alumnes catalans facin una setmana de vacances el mes de febrer?»

opinió | LLUÍS POSTIGO. Diputat d'ICV al Parlament de Catalunya

Les Gavarres, un parc natural!

Oposar-s'hi és negar els seus valors estètics i paisatgístics, únics al litoral català

L'anunci del conseller Baltasar que el departament que dirigeix engendrarà, al llarg d'aquest 2009, els treballs necessaris per a la declaració de parc natural de les Gavarres ja ha provocat les primeres reaccions. Com era d'esperar no s'ha produït un suport unànime. Els partidaris acèrrims, que n'hi ha i molts, no han desfermat la seva alegria, convertida en escepticisme després de tants anys. Els propietaris, per veu de la Federació d'ADF de les Gavarres, s'han manifestat sorpresos i molestos. Una reacció comprensible d'aquells que deuen pensar que «de fora vingueren i de casa ens traguieren». Des de l'Alta Garrotxa reclamen el mateix tracte, demanda absolutament lògica de qui sap valorar allò de positiu que comporta la declaració de parc natural.

Però la reacció de determinades formacions polítiques ha estat sorprenent i desproporcionada. Només els ha fal-

lat fer córrer el rumor que «aquests radicals ecologistes volen reintroduir el llop a les Gavarres» o que «aquests comunistes volen traslladar el model cubà de gestió d'espais naturals a les comarques gironines». M'hauran de disculpar, però és que no puc entendre com després de tots aquests anys algú encara pot qüestionar la conveniència d'aixoplugar les Gavarres sota la figura de parc natural. Oposar-se al parc natural és tant com negar que aquest indret presenta uns valors naturals excepcionals, que els seus valors estètics i paisatgístics són únics al litoral català, que el seu patrimoni cultural, popular i etnològic és de gran interès pedagògic. Oposar-se al parc natural és tant com negar el seu potencial per desestacionalitzar l'actual oferta turística gironina, o per millorar les seves capacitats de gestió i promoció. No podem desapropiar aquesta oportunitat. Això sí, essent molt conscients que el parc natural no és un objectiu per si mateix, sinó un instrument per aconseguir la desitjada compatibilitat entre la conservació de l'espai, l'aprofitament ordenat dels seus recursos i l'activitat dels seus habitants, emulant el que ja estan fent a la zona volcànica de la

Garrotxa o al cap de Creus.

La declaració del conseller, tot i ser la primera vegada que la Generalitat manifesta la seva predisposició a culminar aquesta reivindicació històrica, no és res més que això, la voluntat manifestada d'introduir un nou objectiu del govern. A partir d'aquí tota la feina està per fer, tot el camí està per recórrer i (només faltaria!) s'ha de fer amb la participació de tots els agents implicats, intentant aconseguir consensos, amb el debat i el diàleg que calguin per concretar quin model de parc natural volem i com hem de continuar avançant. Com sinó?

Ara fa trenta anys es va iniciar una mobilització popular en favor de la protecció del massís que va culminar l'any 87 amb un clam, encapçalat per la Diputació de Girona i els Amics de les Gavarres, que va tenir plasmació en el número 122 de la *Revista de Girona* titulat *Les Gavarres: un parc natural al darrer bosc de la Mediterrània*. Tenim un deute històric amb el massís i amb les persones que van consagrar part de la seva vida a la seva protecció. Avui, trenta anys tard, el parc natural de les Gavarres esdevé l'únic i obligat reconeixement.